

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v exekučnej veci oprávneného : M., R., proti povinnému : **L. P.**, narodený X., zomrelý dňa X., naposledy bytom B., za účasti dedičov - 1/ M. P., bývajúca v B., 2/ S. P., bývajúci v B., 3/ L. P., bývajúci v B., 4/ M. M., bývajúca v B., za účasti JUDr. L. B., súdneho exekútora v B., **o vymoženie 6 000,- Sk istiny s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. Er 538/1999, o dovolaní súdneho exekútora proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 10. decembra 2008 sp. zn. 9 CoE 20/2008,

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Prešove označeným uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania. Vyslovil, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor JUDr. L. B.. Jeho prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a to, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred nimi z dôvodu, že súdy svojimi rozhodnutiami spôsobili škodu na majetku súdneho exekútora ako tretej osoby, ktorý nie je účastníkom konania vo veci samej a tak ho nepriamo zaviazali uhradiť trovy exekúcie. Navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie

prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby dovolací súd odložil právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

Oprávnený ani povinní sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj ak smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) alebo ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), alebo ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré vykazuje znaky jedného z tých uznesení, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení

§ 239 ods. 3 O.s.p. ako uznesenia, na ktoré sa nevzťahuje § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadou vymenovanou v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súdny exekútor v podanom dovolaní v skutočnosti však nenamietal relevantné procesné vady (tzv. zmätočnosti) v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Jeho námietky, že súdy svojimi rozhodnutiami spôsobili škodu na majetku súdneho exekútora ako tretej osoby, ktorá nie je účastníkom konania vo veci samej a zaviazal ho uhradiť trovy exekúcie, možno považovať za dovolací dôvod, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ku ktorej však dovolací súd

môže prihliadnúť len za podmienky prípustnosti dovolania; nejde ale o postup, ktorým by bola súdnemu exekútorovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Nakoľko dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže je dovolanie súdneho exekútora v danom prípade vylúčené ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p., dospel k záveru, že ide o opravný prostriedok smerujúci proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré dovolaním nemožno napadnúť. Vzhľadom na to bolo potrebné tento opravný prostriedok odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Účastníkom náhrada trov v dovolacom konaní nebola priznaná, lebo súdny exekútor v ňom nemal úspech a oprávnenému ani povinným žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5, § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. mája 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: